

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Anotace rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva

Rozsudek ze dne 14. září 2017 ve věci č. 17739/09 – *Bozza proti Itálii*

Senát první sekce Soudu jednomyslně rozhodl, že konečným rozhodnutím v řízení týkajícím se pohledávky stěžovatelky vůči státu je pro účely článku 6 Úmluvy rozsudek vydaný ve vykonávacím řízení, a nikoli rozsudek ve věci samé, a že délka takto vymezeného řízení byla v rozporu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy nepřiměřená.

I. Skutkové okolnosti

Od roku 1990 pobírala matka stěžovatelky invalidní důchod. V roce 1994 podala žalobu, kterou se domáhala valorizace důchodu a úroků z nedoplateků na důchodu. V roce 1998 matka stěžovatelky zemřela a do řízení z titulu právního nástupnictví vstoupila stěžovatelka. V roce 2002 soud žalobě vyhověl a stěžovatelce přiznal částku 12 240 eur. Rozsudek nabyl právní moci v lednu 2004.

Jelikož stěžovatelce přiznaná částka nebyla uhrazena, podala stěžovatelka v červnu 2004 proti správě sociálního zabezpečení návrh na výkon rozhodnutí, v němž se domáhala soudem přiznané částky zvýšené o úroky z prodlení a valorizaci v celkové výši 30 364 eur. V lednu 2005 soud stěžovatelce vyhověl v plném rozsahu.

V květnu 2005 podala stěžovatelka žalobu na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou výše uvedeného řízení s tím, že konečným rozhodnutím ve věci bylo rozhodnutí soudu vydané ve vykonávacím řízení v lednu 2005, a proto je šestiměsíční lhůta pro podání žaloby zachována. V květnu 2006 soud její žalobu odmítl, když dospěl k závěru, že nárok stěžovatelky je promlčen, jelikož konečným rozhodnutím ve věci byl rozsudek soudu ve věci samé z června 2004. V září 2008 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil nejvyšší soud.

II. Odůvodnění rozhodnutí Soudu

K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odst. 1 ÚMLUVY

Stěžovatelka namítala, že délka řízení o úhradě valorizace a úroků z nedoplateků na důchodu byla nepřiměřeně dlouhá. Dle jejího názoru bylo rozhodnutí vnitrostátních soudů, které odmítly její žalobu na odškodnění, v rozporu s judikaturou Soudu, dle níž je řízení o výkonu rozhodnutí nedílnou součástí řízení pro účely článku 6 Úmluvy.

Soud připomněl, že jde-li o rozsudek proti státu, není v zásadě povinností jednotlivce, v jehož prospěch byl rozsudek vydán, zahájit další řízení o výkonu rozsudku (*Metaxas proti Řecku*, č. 8415/02, rozsudek ze dne 27. května 2004, § 19). Postačí, pokud v řádné formě rozsudek předloží příslušnému povinnému státnímu orgánu (*Akachev proti Rusku*, č. 30616/05, rozsudek ze dne 12. června 2008, § 21) či vykoná jiné formální procesní úkony (*Chvedov proti Rusku*, č. 69306/01, rozsudek ze dne 20. října 2005, § 29–37). Příslušný státní orgán má nicméně povinnost jednat z vlastní iniciativy a ve stanovených lhůtách (*Koukalo proti Rusku*, č. 63995/00, rozsudek ze dne 3. listopadu 2005, § 49).

V projednávané věci dle Soudu stěžovatelka nebyla povinna poté, co byl vydán rozsudek ve věci samé, zahajovat vykonávací řízení. Jelikož však rozsudek nebyl ze strany státu vykonán dobrovolně, podala návrh na výkon rozhodnutí, kterému soud vyhověl v plném rozsahu. Právo, jehož se stěžovatelka domáhala, tedy bylo účinně realizováno až tímto soudním rozhodnutím, proto je

konečným rozhodnutím v řízení pro účely článku 6 Úmluvy toto rozhodnutí [*Burdov proti Rusku* (č. 2), č. 33509/04, rozsudek ze dne 15. ledna 2009, § 72].

Předmětné řízení tedy trvalo od října 1994 do ledna 2005. Soud konstatoval, že po srovnání s obdobnými případy, které v minulosti posuzoval, a dle kritérií vyplývajících z ustálené judikatury (*Cocchiarella proti Itálii*, č. 64886/01, rozsudek velkého senátu ze dne 29. března 2006) je s ohledem na okolnosti projednávané věci nutno tuto délku hodnotit jako nepřiměřenou. Došlo proto k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

III. Oddělené stanovisko

Soudce Wojtyczek v souhlasném stanovisku upozornil na to, že argument srovnáním s jinými případy by měl být ve věcech délek řízení používán s největší opatrností, jelikož je velmi vzácné, aby soudní řízení byla, co se týká míry složitosti, zjišťování skutkového stavu, jednání stran a průběhu jednotlivých fází, skutečně obdobná.